



Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. XIV. Non est mens Pontificis, ut Mendicantes virtute Bullæ Cruciatæ
eligant Confessarium, vel absolvantur à peccatis reservatis, absque
licentia suorum Superiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

CONCLUSIO XIV.

Non est mens Pontificis, ut Mendicantes virtute Bullæ Cruciatæ eligant Confessarium, vel absolvantur à peccatis reservatis, abque licentia suorum Superiorum.

missis opportunè providere de benignitate Apostolica dignemur. Ecce supplicatio.

Sequitur apostilla §. 2. sequentis tenoris: Nos igitur huiusmodi supplicationibus inclinati, talem concessionem Sanctæ Cruciatæ, & aliorum indulgentiarum particularium, quantum ad prædictum articulum eligendi Confessorem, & absolvendi à casibus reservatis, cum Fratibus & Sororibus Monialibus Ordinis prædicti, ac aliorum quorumcumque Ordinum & Congregationum cuiusvis Instituti Mendicantium & non Mendicantium, tam Provincia Hispania, quam extra eam ubilibet, locum minime habere neque censei, sed nostre intentionis existere, quod si Fratres & Moniales, quantum ad Sacramentum Pœnitentiæ, seu Confessionis administrationem, dispositioni suorum Prælatorum subiecti sint, Apostolicæ auctoritatè, tenore presentium perpetuò declaramus. Eisdem tamen Prælatibus, ut in usu huiusmodi potestatis se cum subditis benignos & faciles exhibeant, precipimus & mandamus.

Non obstantibus (ut dicitur §. 3.) præmissis & quibusvis Constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, ac Ordinis prædicti, etiam iuramento, confirmatione Apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis & consuetudinibus, ceterisque contrariis quibuscumque, Datum Romæ apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die 23. Novembr. 1599. Pontificatus nostri an. 8.

Cum autem nec sic quiescerent Monachi, sed adhuc prætenderent potestatem eligendi Confessarium, ultimam manû adhibuit Urb. VIII. Bulla: In specula 106. apud Cherubin. ubi relatâ hæc Constitutione Clement. cujus tenorem pro expresso haberi vult, §. 2. sic ait: Nihilominus sicut nobis non sine animi nostri molestia innotuit, nonnulli Ordinis FF. Predicatorum Professores, prætextu Bullæ eiusdem Sanctæ Cruciatæ, ac dictorum indulgentiarum Confessarium huiusmodi, qui eos, ut præfertur, absolvat, eligere posse prætendant, & forsitan eligant, etiam ad præsens, postquam litera nostra die 14. Iunii 1624. Pontificatus nostri anno 1. super facultate eisdem Regularibus, Confessarium ad effectum huiusmodi eligendi, ad quinque annos tunc proximum concessâ, emanatâ pridem ab anno, & ultra exipaverunt, in maximum statibus & observantia regularis præiudicium.

§ 3. Nos præmissis quantum nobis ex alto conceditur, obviare, ac felici tam eorumdem Fratrum Predicatorum, & Beatæ Mariæ de Monte Carmelo Religiosorum, quam omnium, & quorumcumque aliorum cuiuslibet Ordinis, Congregationis, Societatis & Instituti, etiam speciali mentione & notâ digni utriusque sexûs, tam Mendicantium, quam non Mendicantium statû atque directioni, & aliorum Christi fidelium saluti consulere volentes, præfataque Clementis prædecessoris Declarationi in hærentes, illamque tenore presentium innovantes, ac quatenus opus sit, ampliantes, Moto proprio, & ex certâ scientia ac maturâ deliberatione nostris, deq. Apostolicæ potestatis plenitudine, concessionem Sanctæ Cruciatæ, quæ respectu facultatis huiusmodi, etiam laicis & Clericis secularibus cuiuscumque status, gradûs,

294. Probatur Concl. ex istis variis Pontificum Greg. XIII.

295. Clem. VIII.

296. Item Urbani VIII.

Hic Pontifex innovat & obviat præcipit Bullam Clem. VIII.

qualitatis & conditionis, etiam speciali notâ digna quoad casus reservatos etiam in Bulla Cœne Domini (hæresi exceptâ) contentos, non nisi in foro conscientie, non autem in foro externo suffragatur, aliorumq; indulgentiarum huiusmodi quantum ad prædictum articulum eligendi Confessarium, & absolvendi à prædictis casibus reservatis, etiam in Bulla Cœne Domini contentis, cum Fratribus & Monialibus prædictis Fratrum Predicatorum, & aliorum quorumcumque Ordinum & Congregationum, Societatisq; & Instituti prædictorum Mendicantium, & non Mendicantium, tam Provinciae Hispanie, quàm extra eam ubilibet constitutorum, locum minime habuisse, nec habere, nec in illis ullo modo suffragari potuisse, neque posse, excepto dumtaxat illo quinquennio, quo litera nostra huiusmodi, ut præfertur, duraverunt, siquidem die 14. Mensis Iunii 1629. proximè præteritiam expiraverunt; sed nostra intentionis fuisse, & esse, quòd iidem Fratres, & Moniales quantum ad Sacramenti Pœnitentia, seu Confessionis administrationem, ordinaria dispositioni suorum Prælatorum, & Sedi Apostolica quoad sibi reservata, subiecti sint, earumdem tenore presentium perpetuo declaramus.

297. Clausulas Reservativas apponit.

Ita iudicari mandat.

Contraria auferat.

298. Publicationem in Urbe omnes officere decernit.

§. 4. Decernentes, presentes nostras literas de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostra, aut alio quocumque defectu, à quoquam impugnari non posse.

§. 5. Sicq; & non aliter, in omnibus & singulis præmissis per quoscumque Iudices ordinarios & delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, & Moniales quantum ad Sacramenti Pœnitentia, seu Confessionis administrationem, ordinaria dispositioni suorum Prælatorum, & Sedi Apostolica quoad sibi reservata, subiecti sint, earumdem tenore presentium perpetuo declaramus.

§. 6. Non obstantibus præmissis, ac omnibus & singulis illis, quæ in dictis Clementis prædecessoris literis concessa sunt non obstante, ceterisq; contrariis quibuscumque, Quibus omnibus & singulis illorum omnium, & singulorum tenores, presentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permanjuris, hæc vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ceterisq; contrariis quibuscumque.

§. 7. Ut autem presentium tenor omnibus innoteat, volumus eas in vasis Principis Apostolorum, & in acie Campi Flora de Vrbe, ut moris est, publicari, ipsaq; sic publicatas, omnes & singulos ubique existentes ita afficere, ac si omnibus personaliter intimatæ essent.

§. 8. Quodq; presentium transumptis, etiam impressis manu alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo persona in dignitate Ecclesiastica constituta, munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ presentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem

sub annulo Piscatoris die 19. Iunii 1630. Pontificatus nostri anno 7.

Quis, his lectis & maturè pensis, adhuc prudenter dubitare potest de mente Pontificum? Id est, quis prudenter potest dicere: Mendicantes possunt absolvi à casibus reservatis virtute Bullæ Cruciatæ, absque licentia suorum superiorum? Nam illa potestas, quanta quanta est, pendet ex voluntate Pontificis, concedentis Bullam.

Planè, inquis, pendet; sed nunquid unus Pontifex potest ligare manus alterius, ut non obstante Constitutione prædecessoris, successor non possit facere, quod vult? Illi Pontifices sic voluerunt, & ideo durante eorum vita, non poterant Religiosi uti hæc facultate; ac verò successores eorum, rursum Bullam concesserunt generalibus terminis, nullâ factâ mentione, aut exceptione Religiosorum: ergo hi, ut prius, possunt uti omnibus facultatibus, in ea concessis, prout sæpius declararunt Commisarii Cruciatæ.

Unde hanc sententiam, saltem post Clement. VIII. multi viri docti in Hispania (quos citat Villalobos in Sum. to. 1. tract. 27. claus. 9. n. 13.) tam ex Ordine Minorum, quàm Augustinianorum, & Carmelitarum, ac Societatis Iesu; propugnaverunt, sic intelligendo; quòd possint eligere aliquem approbatum à suis Superioribus, propter illa verba Clement. supra: Et illorum prætextu eligunt Confessorem aliquando præter eos, qui à suis Prælatibus eorum Confessionibus deputati sunt, quod aliquando in speciale eorum vergetur detrimentum. Ergo, inquit, possunt aliquem eligere ex deputatis eorum Confessionibus à suis Prælatibus.

Atque pro hac sententia Dia. p. 1. tract. 11. resol. 14. citat Villalobos supra, ubi tamen sic ait: Cum omnibus istis ego iudico, non esse sequendam istam opinionem, sed primam (id est, nostram) quæ est magis secuta: quia noster Pater F. Rodrigo de Porillo me certificavit (post primam impressionem huius libri) quòd dum esset Procurator Generalis nostri Ordinis in Curia Romana, sua Sanctitas declaraverit, quòd non profit Bulla Religiosis quantum ad hoc: & Congregatio Generalis nostri Ordinis, habita Segovizæ an. 1621. idem declaravit pro nobis, & nostris Monialibus. Hæc ille.

Ut autem contraria sententia istorum DD. fuisset vera pro illo tempore, saltem pro nunc post Constitutionem Urb. VIII. in qua huiusmodi verba non inveniuntur, immo potius excluduntur per hæc verba: Præfatæ, Clementis prædecessoris Declarationi inhaerentes, illamq; tenore presentium innovantes, ac quatenus opus sit ampliantes &c. hodie, inquam; hoc dicti non potest; sed vel nullum possunt eligere, quod mihi certissimum est, vel possunt quemlibet eligere propter verba indefinita Bullæ; omnem,

nem, dico, quem possunt eligere seculares; quod Lugoni supra n. 193. non est amplius probabile: quia licet verba generalia sint, tamen aliunde satis constat de contraria mente Pontificum.

Non dubium in legem committere eum, qui verba legis amplexus, contra legis nititur voluntatem, leg. 5. Cod. de Leg. Nititur autem contra legis voluntatem, qui nititur contra Legislatoris voluntatem, quando hæc ex verbis aut circumstantiis legis sufficienter potest colligi; prout impræsentiarum colligitur ex Constitutionibus Pontificum jam allegatis, quibus non est verisimile successorem velle præjudicare per sola verba generalia, nullâ factâ mentione istarum particularium Constitutionum; Generi quippe per speciem derogatur Reg. 34. de Reg. juris in 6. & non vice versâ speciei per genus.

Fateor nullus negat, successores Pontifices posse Constitutiones suorum prædecessorum revocare & limitare, ut sæpius videmus fieri; sed dico, successores Urbani per Bullam Cruciatæ generalibus & antiquis terminis concessam, noluisse ejus Constitutionem; tam utilem & necessariam pro bono communi Religionis, abrogare vel limitare; argum. cap. Veniens 19. de Præscrip. ibi: Non obstante privilegio Clem. Papæ, per quod privilegii suorum prædecessorum non existit derogatum, cum de ipsis nullam fecerit mentionem.

Et cap. 1. de Constit. in 6. ibi: Quia tamen locorum specialium, & personarum singularium consuetudines & statuta (cum sint facti & in factis consistant) potest probabiliter (Pontifex) ignorare: ipsi dum tamen sint rationabilia per Constitutionem à se noviter editam (nisi expresse caveatur in ipsa) non intelligitur in aliquo derogare.

Porrò Constitutio Urbaniana, cum non sit reducta in jus commune, merito numeratur inter statuta specialia, quæ Pontifex potest probabiliter ignorare, adedque cum sit rationabilis; non intelligitur Pontifex per Constitutionem à se noviter editam (nisi expresse caveatur in ipsa) in aliquo illi derogare. Atqui in Bulla Cruciatæ non expresse cavetur, id est; non expresse revocatur illa Constitutio, imò potius confirmatur: ergo &c.

Subsumptum patet ex his verbis, quibus in Bulla Cruciatæ suspenduntur cæteræ facultates & gratiæ: Suspendimus, durante hoc anno publicationis seu predicationis huius Bullæ, omnes & singulas gratias, indulgentias & facultates similes vel diversas concessas à Summo Pontifice vel eius prædecessoribus, vel ab Apostolica Sede vel eius auctoritate in omnibus regnis & dominiis Catholicæ Regis, omnibus & quibuslibet Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus & aliis locis piis, Universitatibus & Confraternitatibus & singularibus personis, tamen prædictæ gratiæ & facultates concessæ sint in favorem Fabricæ S. Petri in urbe Romana, aut alterius simi-

lis Bulla Cruciatæ: & licet omnes aut qualibet earum habeant clausulas contrarias huic suspensioni.

Id est, inquit Lugo supra n. 187. licet habeant clausulam, quod suspendi non possint; non tamen dicitur, licet habeant clausulam, quod per hanc suspensionem generalem, apponit solitam in Cruciatæ, non suspendantur; prout habent illæ Constitutiones Pontificiæ; ut supra vidimus: Pontifex enim prævidit clausulam Cruciatæ, & contra eam apposuit illam aliam.

Deinde sequitur in Bulla Cruciatæ: Taliter, quod durante anno publicationis & predicationis istius Bullæ, nemo possit lucrari vel frui alius gratiis, indulgentiis aut facultatibus, neque possint publicari, exceptis tamen concessis Ordinum Mendicantium Superioribus, quoad eorum Fratres tantum.

Ex quibus ultimis verbis, inquit Lugo supra n. 170. colligi videtur, non suspendi aut revocari per Bullam Cruciatæ facultates, quas Pontifices sæpius concesserunt Ordinibus Mendicantium, ut eorum Prælati possent suos Fratres in disciplina regulari continere per reservationem graviorum criminum. Nam tempore Pii IV. in Bulla Cruciatæ concedebatur expressè facultas Regularibus sumendi Bullam, etiam sine Prælati licentia, & eligendi Confessarium his verbis: Concedit sua Sanctitas, ut omnes alii, etiam si sint Religiosi & Mendicantes, sine licentia suorum Prælatorum possint accipere hanc Bullam, & fruantur prædicto libello plenissime, & eligere possint Confessarium secularem vel Regularem; qui auditâ Confessione possit eos abolvere peccatis, quantumlibet gravibus & enormibus.

Hæc clausula ablata fuit (teste Lugone supra n. 171.) tempore Pii V. qui an. 1571. in quodam Brevis (ut refertur apud Eman. Rodrig. in explicatione Bullæ §. 9. n. 24. & Pastarellum in Comp. Privil. Minorum) abstulit illam facultatem suis Religiosis his verbis: Talem concessionem Sanctæ Cruciatæ, & aliorum indultorum particularium, quantum ad prædictum articulum eligendi Confessorem, & absolvendi à casibus reservatis cum Fratribus & Sororibus Monialibus totius Ordinis prædicti (scilicet Prædicatorum) tam Provincia Hispaniæ, quam extræ eam ubilibet, locum minime habere nec ferri: sed nostre intentionis existere, quod iidem Fratres & Moniales quantum ad Sacramentum Pœnitentiæ, seu Confessionis administrationem, dispositioni suorum Prælatorum subiecti sint; Apostolicâ auctoritate tenore presentium perpetuo declaramus.

Cum ergo tempore Pii V. in Bulla Cruciatæ apponita sit illa clausula: Exceptis tamen concessis Ordinibus Mendicantiis &c. credibile est, Pontificem attendisse potissimum in iis verbis, ad facultatem, nuper à se concessam Prælati Ord. Prædicatorum; gubernandi plene suos subditos in ordine ad Sacramentum Pœnitentiæ, quam noluit revocari vel suspendi per concessionem Bullæ Cruciatæ. Fecit autem

Lugo.
1. 5. Cod. de Leg.
Reg. 34. de Reg. juris in 6.
301. Pontifices successores revocare
302. In Bulla Cruciatæ

303. Per Bullam Cruciatæ non suspenduntur facultates Mendicantium re: vendi casus Lugo.
304. An tempore re Pii V. in Bulla Cruciatæ apponita fuerit illa clausula: Exceptis tamen &c.

Pontifex mentionem Ordinum Mendicantium; quia hi specialiter instabant apud ipsum pro huiusmodi Declaratione, præsertim Prædicatores, Mirores, & Societas Iesu.

Scraphinus de Freitas,

Respondet Scraphinus de Freitas, ex Ordine S. Mariæ de Mercede Redemptionis Captivorum, Doctor & Jurisprudentiæ Professor in Universitate Vallisoletana, in Memoriali peculiari de hoc puncto impresso n. 30. eandem exceptionem fuisse in Bulla tempore Pii IV.

Lugo, Henriquez, Rodriguez,

Ego (inquit Lugo supra n. 172.) magis credo P. Henriquez, & Eman. Rodrig. quorum ille lib. 7. c. 22. §. 2. hic verò in Expòsit. Bullæ §. 12. ante 1. dubium, expressè restantur, illam exceptionem fuisse primâ vice additam à Pio V.

Subscribo verba Henriquez. Pius V. idem concessit Ord. Prædicatorum (quod & priores Pontifices concesserant Mendicant.) & ut omnibus innotesceret, adjecit Pius V. in Bulla Cruciatæ, derogari quidem Religionum privilegiis, præter facultates, concessas Ord. Mendicant. Superioribus, quoad suorum Ord. Fratres. Quæ clausula in fine posita, refertur ad omnia superiora alicubi privilegia Religionum, quæ conceduntur immediatè Generali; & præsertim privilegium speciale, ne subditus eligat Confessarium sine Superioris licentia, quod planè cedit in gratiam Superioris. Hæc ille.

305. Objectio,

Respondent Adversarii; hanc non esse gratiam vel facultatem quoad Fratres; sed odium & prohibitio: ergo non comprehenditur in illa exceptione.

Solvitur.

Sed contrâ; verba illa: *In ordine ad subditos*, non significant, quod debeat esse gratia, etiam ipsis subditis, sed quod gratiæ & facultates concessæ Superioribus non suspendantur, quatenus respiciunt subditos.

306. Inhærentia,

Est, reponunt Adversarii; saltem debent esse gratiæ indifferentes, quas Prælati potest exercere, non solum in subditos, sed etiam in sæculares.

Respondetur.

Sed contrâ; unde hoc probatur? Putas, Indulgentiam plenariam, quam Prælati solis suis subditis potest concedere in articulo mortis, per Bullam Cruciatæ esse suspensam? Aut potestatem, quam habet dispensandi in irregularitatibus? Non est verisimile, ut ipsimet Adversarii fatentur. Immo ad has, & similes facultates conservandas, videtur apposta fuisse illa exceptio.

307. Quis sit sensus illorum verborum: *Quod ad suos Fratres tantum*, non est, quod illæ facultates sint tales, ut extendantur etiam de se ad alios; sed solum significatur, quod si ad alios extendantur, non intelligantur exceptæ, nisi prout pertinent ad suos Fratres. Ita Eminent. supra n. 178.

Non immoror hinc solvendis argumentis Adversariorum; quia pleraque jam soluta

sunt, vel faciliè solvi possunt ex dictis, attentis verbis Constitutionum præallegatarum; nisi dixeris, Pontifices non potuisse facere, quod verbis expressissimis significant se facere.

Quidquid ergo sit de prima Bulla Cruciatæ concessa Regi per contractum onerosum; esse Pontifex non potuisset illam limitare, aut revocare absque consensu Regis: equidem alitè Bullis consequentibus, & de novo concedendis, potuit illam limitationem inferere. Immo post datam primam Bullam declarare, qualem intentionem habuerit in ejus concessione.

Cæterùm, quod supra dicebatur; Commissarium Cruciatæ sæpius declarasse, Religiosis Mendicantibus prodesse Bullam, ad effectum eligendi Confessarium, & obtinendi Absolutionem à reservatis, intelligi potest, quantum est de jure communi; secus stantibus Declarationibus Sedis Apostolicæ, quibus redduntur incapaces ejusmodi facultatis.

Deinde ultima Declaratio, ut nota Lugo supra n. 185. facta est à Commissario Lullinæ die 7. Martii an. 1630. eodem autem anno die 19. Junii, ob eam fortasse causam, Urban. VIII. Constit. supra allegatâ declaravit irritam Confectionem, prætextu illius facultatis factam, ablatâ Commissario licentiâ aliter interpretandi & declarandi.

Et dato, quod adhuc declararent, quia illam sententiam adhuc censent probabilem; potius amplectenda est Declaratio Pontificis, concedentis Bullam, quàm Commissarii, eam promulgantis: præcipuè cum in ipsa Bulla non suspendantur facultates concessæ toti Ordini, qualis est illa; de qua disputamus; sed concessæ Ecclesiis, Monasteriis, piis locis &c.

Adde, quod multi viri docti censent, non suspendi omnes facultates utcumque (alioquin indultum etiam ad testandum, vel ad non recitandum divinum Officium, aut non residendum, suspenderetur) sed Indulgentias & facultates, quæ in Ordine ad Indulgentias concessæ sunt, ut diximus Conclus. præced. de simili revocatione & suspensione, contenta in Iubilæo anni sancti. Ism autem hæc facultas non est Indulgentia, nec concessa intuitu Indulgentiæ, ut per se patet.

Sed non quid quæ Bullæ Cruciatæ, eadem est ratio Bullæ Iubilæi, ut etiam hujus virtutes non possint Religiosi Mendicantes conficere, cuilibet Confessario, approbato ab Ordinario, tam sæculari, quàm Regulari, sine licentia suorum Superiorum? Responsio affirmativa posset alicui videri probabilis; argum. Declarationis Greg. XIII. supra, ibi: *Quæ in Iubilæo Bullis Cruciatæ &c.*

Nihilominus contraria sententia videtur præferenda, tamquam satis declarata in ipsa Bulla Iubilæi hisce verbis: *Non obstantibus Confessionibus & ordinationibus Apostolicis, præsertim quibus facultas absolvendi in certis, tunc expressè, testatur*

ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Iubilaei Indulgentiarum & facultatum huiusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant, ac quorumcumque Ordinum & Congregationum seu Institutorum Regularium iuramento, confirmatione Apostolica, vel alia quavis firmitate roboratis Statutis & consuetudinibus, privilegii quoque indultis & literis Apostolicis, eisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis quomodolibet concessis, approbatis & innovatis Quibus omnibus & singulis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus, specialis specifica & individua, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio aut expressio habenda, vel quavis alia exquisita forma ad hoc servanda foret; illorum tenores presentibus pro sufficienter expressis, ac formam eorum traditam pro servata habentes, hac vice specialiter & nominatim & expresse ad effectum presentium derogamus.

Quae clausula derogatoria reflectit se super omnes clausulas anteriores, etiam habentes quilibet reflectiones; quid ergo mirum, si virtute Iubilaei posset Regularis eligere Confessarium, absque licentia sui Superioris? Nihil autem tale reperitur in clausula suspensiva Bullae Cruciatæ, ut patet ex verbis eius supra relatis.

Ratio autem, cur magis Pontifex in Iubilaeo suspendat prohibitiones illas Regularium, quam in Cruciatæ, videtur esse, quod Cruciatæ sit quasi permanens & perpetua; nam singulis annis innovatur; Iubilaeum autem transiens est, & extraordinarium; minus autem inconveniens reputatur, concedere facultatem illam pro una vice, quam pro perpetuo.

Utrumque sit de hac ratione, hæc differentia inter concessionem Iubilaei & Cruciatæ constat aperte; inquit Lugo supra n. 189. ex Declaratione istorum Pontificum, qui melius, quam alii omnes potuerunt scire suam intentionem; qui in Iubilaeo declararunt, se velle comprehendere quoscumque Regulares, quando illis clausulis utuntur: è contra verò, circa clausulam Bullae Cruciatæ interrogati, semper responderunt & declararunt, se noluisse revocare prohibitiones, quibus Regulares ab usu illius facultatis prohibiti fuerunt. Quod quidem argumentum irrefragabile est, ad ostendendam differentiam inter illos duos casus. Hæc ille.

Prorsus irrefragabile est, supposito, quod Pontifices aliquando specialiter declaraverint, in Iubilaeo se velle comprehendere quoscumque Regulares, quando illis clausulis utuntur. Dicatur ergo nobis & ostendatur, ubi & quando Pontifices id specialiter declaraverint. Sanè Greg. XIII. contrarium declarasse, patet ex verbis eius supra relatis. Expectabimus ergo Declarationes aliorum Pontificum.

Interim subscribo, quod lego in Statutis nostris Generalibus Barchinonenfibus (quæ in Capitulo Generali Toletano an. 1633. à Patribus Nationis Germanicæ & Belgicæ recognita, & Provinciis dictæ Nationis accommodata fuerunt, & à præfato Capitulo Generali, ac Sanctissimo Domino N. Urb. VIII. confirmata) cap. 6. §. 22. n. 14. & 15. Iuxta Apostolica Decreta, nec non Ordinis antiqua Statuta, decernimus & declaramus, concessionem Bullae Cruciatæ, & quorumcumque similitum indultorum, sive generalium, sive particularium, quantum ad articulum eligendi Confessarium, & absolvendi à casibus reservatis minime locum habere in Fratribus nostri Ordinis, neque in Monialibus, quæ nostræ subiacent obedientiæ, est enim expressa Summi Pontificis intentio, quod idem Fratres & Moniales, quantum ad Sacramentum Penitentiae seu Confessionis administrationem, dispositioni suorum Prælatorum subdantur.

Quocirca declaramus esse in viridi observantia prohibitionem sel. record. Clement. Papa VIII. ne liceat Regularibus nisi Bulla Cruciatæ privilegio, Præterea nulli Fratrum licet prætextu illius vel eligere Confessarium, vel à casibus reservatis absolvi. Quicumque autem contrarium affirmare præsumpserit, tanquam temerarius penâ carceris, sive graviori ad arbitrium Superioris est puniendus.

Ubi nota illa verba; Vel eligere Confessarium, vel à casibus reservatis absolvi, per quæ significatur non solum esse illicitum eligere Confessarium pro Absolutione à reservatis, sed etiam pro Absolutione à quocumque peccato mortali. Quidquid in contrarium asserat apud D. supra Rodrig. in Sum. to. 3. c. 7. n. 2. in fine. Quamvis enim aliquæ Declarationes supra allegatæ loquantur de solis peccatis reservatis, aliæ tamen loquantur generaliter de Sacramento Penitentiae, ejus administrationem omnino relinquentes dispositioni Prælatorum, ut patet ex Decretis Pii V. Greg. XIII. & Clement. VIII.

Adde Declarationem Greg. XV. de data 26. Febr. an. 1622. ibi: *Moti proprio & ex certa scientia meraq. deliberatione nostra, ac de Apostolica potestatis plenitudine, hæc nostra perpetuò valiturâ Constitutione sancimus, nulli Religiosorum eiusdem Societatis licere uti facultatibus Cruciatæ huiusmodi publicatæ vel publicanæ quoad eligendum Confessarium, & ad obtinendam Absolutionem, prædictam facultatem Cruciatæ huiusmodi nullatenus suffragari, minusq. presentes literas sub quibuscumque eiusdem Cruciatæ concessionibus, extensionibus, derogationibus & confirmationibus factis, & pro tempore quomodolibet faciendis, comprehendere: sicq. per quoscumque Iudices ordinarios & delegatos, sublatâ eis aucter iudicandi & interpretandi facultate, iudicari & definituri debere, ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, decernimus.*

311. Quid statu. ta Ord. Min. circa hæc materia decernant.

312.

Diana. Rodriguez.

Declaratio Greg. XV.

Ubi

310. Cor magis pontifici in Iubilaeo, qui in Cruciatæ suspendat prohibitiones Regularium.

313.
quæ loqui-
tur genera-
liter de om-
ni Absolu-
tione à pec-
catis, etiam
non refer-
vatis.

Ubi nulla fit mentio casuum reservatorum, sed simpliciter facultatum quoad eligendum Confessarium, & obtinendam Absolutionem tam à reservatis, quàm non reservatis. Et ideo dicit: *Facultatibus*, & non tantùm, *Facultate*; quia alia est facultas eligendi Confessarium, alia verò facultas obtinendi Absolutionem à peccatis reservatis, ut patet in subdito, qui de licentia sui Episcopi potest eligere Confessarium, non tamen propterea potest ab eo absolvi à peccatis reservatis; argum. cap. *Si Episcopus* 2. de Pœnit. & remiss. de quo alibi egimus.

Profec̃dò, ratio, quæ Pontifices movit, ad prædictas Declarationes, generaliter militat in omni Absolutione. Sed quæ illa? *Cum ratio doceat, & experientia compertum sit, Religiosis valde perniciosum existere, ut earum Religiosis licitum sit, Confessarium sibi eligere &c.* Jam autem non tantùm est perniciosum eligere Confessarium, ad obtinendam Absolutionem à peccatis reservatis, sed etiam ad obtinendam Absolutionem à peccatis mortalibus non reservatis. Oportet quippe, ut Religiosus habeat Confessarium prudentem & spirituales, qualem Prælati ei designare procurat, & ut non confiteatur cuilibet Sacerdoti juveni & inexperto, sæculari, aut alterius Religionis, quod posset esse occasio multorum defectuum, ut constat.

Itaque illa verba, quibus aliqui Pontifices utuntur: *Facultatem eligendi Confessarium, & absolvendi à casibus reservatis*, non debent sumi collectivè (nisi velimus dicere Pontifices sibi ipsi esse contrarios) sed sicut intellexerunt nostra Statuta, supra allegata, distributivè, ut scilicet illæ facultates, & earum quælibet non habeat locum pro Religiosis.

314.
Confirma-
tur ex Bulla
Urb. VIII.

Confirmatur ex Bulla Urb. VIII. ibi: *Confessione s. Cruciatæ . . . quantum ad prædictum articulum eligendi Confessarium & absolvendi à prædictis casibus reservatis, etiam in Bulla Cœne Domini contentis, cum Fratribus & Monialibus &c. locum minime habuisse.* Quæ verba si intelligenda essent in sensu solùm collectivò, sequeretur, quòd si Religiosus non fuisset absolutus à casu reservato, etiam in Bulla Cœne Domini contento, sed tantùm à reservato extra Bullam Cœne, non fuisset invalida Absolutio, quòd tamen est manifestè contra mentem Pontificis.

Sicut ergo ly *Etiam*, ibi non sumitur tantùm collectivè, sed etiam distributivè, ut sensus sit: *A prædictis casibus reservatis vel extra Bullam Cœne, vel in Bulla Cœne Domini contentis: ita etiam ly Et, in hac locutione: Facultatem eligendi Confessarium, & absolvendi à casibus reservatis*, sumi debet non tantùm collectivè, sed etiam distributivè; ut sensus sit, *Vel eligendi Confessarium, vel absolvendi à casibus reservatis*, prout supra loquuntur nostra Statuta.

Solùm ob stare videntur hæc verba Urbani VIII. *Sed nostra inventio fuisse & esse, quòd iidem Fratres & Moniales quantum ad Sacramentum Pœnitentiæ, seu Confessionis administrationem, ordinariè dispositioni suorum Prælatorum, & Sedi Apostolicæ, quoad sibi reservata, subiecti sint, eandem tenore præsentium perpetuò declaramus.* In quibus verbis Pontifex restringit Decretum Clement. in quo non fit mentio reservatorum, & declarat hanc prohibitionem solùm esse in Ordine ad Absolutionem à reservatis.

Respondeo: Urb. VIII. non voluisse restringere Decretum Clement. sed potius extendere & ampliare, ut patet ex his ejus verbis: *Præfatæq; Clementis prædecessoris Declarationis invidentes, illanq; tenore præsentium innovantes, ut quatenus opus sit ampliari &c.* Voluit itaque addere Pontifex illa verba: *Et Sedi Apostolicæ quoad sibi reservata*, ne aliqui putarent, de jure communi Prælatos posse absolvere ab omnibus casibus; etiam Sedi Apostolicæ reservatis, quòd constat esse falsum.

Quàmvis ergo Fratres & Moniales, quantum ad Sacramenti Pœnitentiæ seu Confessionis administrationem, ordinariè dispositioni suorum Prælatorum subiecti sint; non tamen quoad Absolutionem ab omnibus omnino peccatis, saltem de jure communi: quia non quoad Absolutionem à casibus Pontifici reservatis, sed quoad hanc Absolutionem subiecti sunt Sedi Apostolicæ.

Unde illa verba: *Quoad sibi reservata*, non debent referri ad Prælatos; sed dumtaxat ad Sedem Apostolicam. Volui autem (inquit Lugò supra n. 199.) ad majorem certitudinem immediatè consulere de vero illorum verborum sensu Illustriss. D. M. A. Maraldum, à quo ex mandato Summi Pontificis Bulla illa subscripta, constructa & facta fuerat, & qui verba illa apposuerat: qui statim in hoc ipso sensu mihi explicuit, & vehementer miratus est, quòd in illo alio sensu potuerint ab aliquo acceptum, in eadem Bulla totum Decretum Clementis innovetur. Cùm autem nemo melius possit verba interpretari, quàm qui eorum fuit auctor, non video quæ possit in hoc puncto occasio dubitandi superesse. Ita Eminent.

Perfisto itaque in Conclusione, & rursum dico: non esse mentem Pontificis, ut Mendicantes virtute Bullæ Cruciatæ eligant Confessarium, & absolvantur à peccatis absque licentia suorum Superiorum.

Præcipit autem & mandat Clemens VIII. in suo Decreto: *Romani Pontificis*, supra allegato, §. 2. in fine, ut eidem Prælati in ulu hujusmodi potestatis, se cum subditis benignos & faciles exhibeant, ibi: *Eisdem tamen Prælatibus ut in usu huiusmodi potestatis (id est, in concedenda venia eligendi Confessarium) se cum subditis benignos & faciles exhibeant, præcipimus & mandamus.*

Sed quid, si Superior veniam petitam negaverit? Responso patebit ex Conclusione sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO XV.

Petitam licentiam, ut subditus absolvatur à reservatis, valide semper, subinde etiam licite negat Superior; injustè, si subditus rationabiliter timeat, ab eo sibi inferendum aliquod damnum, extrinsecum Confessione.

Unde nostram Conclusionem docet Villalobos tom. 1. Sum. tract. 9. diff. 49. n. 14. dicens: Si detur casus, in quo est periculum confiteri proprio Sacerdoti, vel quia revelat Confessionem, vel quia pœnitentem sollicitat ad malum, vel quid simile, nunquid poterit subditus confiteri Confessario alieno, non inveniendis approbatum à suo Ordinario?

320. Villalobos docet non sicut Concl. claf.

Ad hunc casum Respondeo cum S. Thom. in Addit. q. 8. art. 4. ad 5. petat licentiam confitendi alteri, vel recurat ad Superiorem; si nec unum nec alterum possit habere, judicandum est, ac si non haberet copiam Confessoris. Ratio est; quia malitia Sacerdotis non dat alteri jurisdictionem ad absolvendum, sicut dicit Sotus distinct. 18. q. 4. ad 1. Idem est, quando Prælatus negat injustè licentiam; ut absolvatur, propter eandem rationem, uti dicit P. F. Manuel Rodrig. qq. Reg. tom. 1. q. 20. a. 30. Hæc ille.

S. Thom.

Sotus

Rodriguez

Ex quo patet responso ad aliud argumentum Henriquez supra n. 6. Ob vitandum, inquit, scandalum licet sibi contritio communicare vel celebrare, si timet malum grave ex eo, quod suo Prælato id reservatum confiteatur: ergo etiam tali casu potest inferior Sacerdos absolvere ex tacita commiffione majoris Prælati aut Papæ absentis, qui injustè negatam licentiam censetur jure ipso concedere: cum enim ob vitandum scandalum DD. concedant huic Communionem melioris Sacramenti, cur negant licere Absolutionem, licet in occulto detur? Ita Henriquez.

321.

Aliud argumentum Henriquez

Hoc, inquam, argumentum solum concludit, quod, sicut licet communicate in necessitate cum sola Contritione ob defectum Confessoris, cum obligatione confitendi eadem peccata, datâ copiâ ipsius; ita negatâ injustè auctoritate ad reservata, imminente dicto periculo, propter defectum Confessarii, licebit pœnitenti confiteri inferiori, qui eum directè poterit absolvere à peccatis non reservatis: at à reservatis minime licebit, nisi indirectè, cum obligatione tamen confitendi ea Superiori alicui, quando ejus copiam habuerit. Ita Rodrig. supra.

Responso Rodriguez

Breviter ergo respondeo ad interrogationem Henriquez: ideo negant DD. Absolutionem, saltem directam; quia non est necessaria ad vitandum scandalum, sicut est necessaria Communio, ut supponitur. Immo nequidem indirecta Absolutio est necessaria, cum possit sibi contritus communicare, quando deest copia Confessoris; tali autem casu, secundum nostram sententiam, deest copia Confessoris.

322.

Responso Auctoris.

Et sanè, si generaliter concedamus, jurisdictionem dari per licentiam præsumptam alteri

kk

rius

318. Prima pars colligitur ex Tridentino sess. 14. cap. 7. ibi: *Extra quem articulum (mortis) Sacerdotes cum nihil possint in casibus reservatis, id unum pœnitentibus persuadere nitantur, ut ad Superiores & legitimos Iudices pro beneficio Absolutionis accedant.* Cum ergo negatio licentiæ absolvendi à peccatis reservatis, etiam injusta, non sit beneficium Absolutionis, id est, concessio Absolutionis, aut jurisdictionis necessaria ad absolvendum; liquet profectò, Sacerdotes nihil tunc posse in casibus reservatis, cum persuasum semper in Ecclesia Dei fuerit, & verissimum esse Synodus Tridentina eodem cap. confirmet, *Nullius momenti Absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem.*

319. Si dixeris cum Henriquez lib. 6. cap. 13. licentia sic jure petita, videtur ipso jure concessa, & defectum Parochi negantis, supplet ipso jure Episcopus; defectum verò privati Prælati Regularis, supplet Generalis Regularium, aut certè utrumque ipso jure ex præsumpta voluntate supplet Summus Pœnitifex.

Respondeo; illud dictum in nullo jure esse fundatum, si excipias Regulares, de quibus Clemens VIII. ut vidimus Sectione præced. Concl. 3. decernit, ut si eorum Confessarii, casus alicujus reservati facultatem pœnitentibus, Superior dare noluerit, possint nihilominus Confessarii illâ vice pœnitentes Regulares, etiam non obtentâ à Superiore facultate, absolvere. Ut autem hoc extendamus ad quoscunque alios pœnitentes, nulla sufficiens subest ratio, & ideo à plerisque Doctoribus non extenditur. Præsertim cum in positivis non liceat argumentari à paritate rationis, nisi ad vitandum absurdum.